

2008-08-20, Srijeda, 20 Kolovoz 2008

damir kalafatić, omiš: Obraćanje Zorana Milanovića na Bleiburgu!?

## Obraćanje Zorana Milanovića na Bleiburgu!?



Sve do osamostaljenja države Hrvatske, dakle sve do 1990.g., 27. srpnja bio je Dan antifašističkog ustanka naroda Hrvatske i BiH; taj dan se slavio kao republički praznik vezan uz antifašističku borbu kako hrvatskog tako i srpskog naroda u Hrvatskoj.

Zbog valorizacije povijesne istine a odmah po uspostavi mlade hrvatske države određuje se i hrvatskim Ustavom utvrđuje novi datum, 22.lipnja, koji je od tada i službeno proglašen Danom antifašističkog ustanka hrvatskog naroda-državnim praznikom, jasno, uključivo i nacionalne manjine u novoj državi.

Kao državni praznik trebao bi biti obvezan za sve državljane Republike Hrvatske koji poštuju njene zakone!

Međutim, srpska manjina u Hrvatskoj predvođena liderom SNV-a Miloradom Pupovcem i dalje ustraje na tom starom datumu pa ga ekskluzivno obilježava danom ustanka, ali samo srpskog naroda kršne nam Like razdvajajući tako srpski od hrvatskog antifašizma!?

Ovogodišnjoj (nelegitimnoj?) proslavi u organizaciji SNV-a, prigodom 67.-te obljetnice 'novo-komponovanog' srpskog ustanka u hrvatskoj Lici, između ostalih nazočio je i predsjednik SDP-a Zoran Milanović koji je okupljene antifašiste, neke pristigle čak i iz države Srbije, i žitelje Srba i okolnih mjesta pozdravio riječima 'dragi prijatelji, drugarice i drugovi'.

Frenetičan aplauz polučio je izjavivši kako 'antifašizma u Hrvatskoj ne bi bilo bez Srba kao što ga ne bi bilo ni bez Hrvata'.

Nadobudnom Zoranu Milanoviću obzirom na mladost i neznanje ovakva euforična izjava bi se mogla i oprostiti ako nije izrečena u cilju nekakvog političkog podilaženja srpskoj manjini....

Povijest antifašističkog pokreta u Hrvatskoj nešto je drukčija od one koju nam dočarava srbijanski nacionalist, Vuk-Nož Drašković koji kaže da su u Srbiji postojala dva istoznačna antifašistička pokreta, onaj druga Tita i onaj drugi đenerala Draže Mihailovića.

I uistinu, partizanski i četnički pokret nedavno su i potpuno egalizirani u Narodnoj Skupštini Srbije, kako ideološki tako i materijalno.

Ali, u hrvatskoj Lici nije bilo baš tako.....ni izdaleka:

Legenda partizanskog pokreta u Lici bio je 'španski borac' Marko Orešković-Krntija koji je početkom listopada 1941.g. imenovan čak i prvim političkim komesarom Ličkog partizanskog odreda a kasnije je postao i članom Vrhovnog štaba Hrvatske.

Kada je krenuo na konferenciju s ostalim ustaničkim komandantima, 20.listopada 1941.g., navodno je upao u (antifašističko?) četničku zasjedu, zaklan i bačen u jamu kod sela Očijevo.

Posthumno, 1945.g. dobio je titulu Narodnog heroja Jugoslavije. Njegova nasilna smrt bila je povezana s njegovim navodnim protivljenjem politici Komunističke Partije Jugoslavije.

Ali, general Gojko Polovina - po nacionalnosti Srbin, komandant VI. ličke divizije koji se borio zajedno s Markom Oreškovićem, nakon rata je obznanio kako je nesretni Marko zapovijedao partizanskim jedinicama koje su se sastojale samo od Srba ( -preodjevenih četnika ), koji su vršili krvave odmazde nad civilnim, hrvatskim stanovništvom uz blagoslov i spregu s talijanskim fašistima (pod zapovjedništvom zloglasnog generala Maria Roatte); Brotnjo, Lapac, Boričevac, Udbina....

To ga je i glave koštalo!

Međutim, ima i nešto drugo što nas podsjeća na ne tako davna vremena:

Upravo u Srbu je, 25. srpnja 1990.g., održan veliki miting pobunjenog srpskog naroda takozvane SAO-Krajinje, uz prisutnost mnogih srpskih generala i ideologa velike Srbije, na kojem je objavljena 'Deklaracija o autonomiji', a osnovano je i SNV-Srpsko nacionalno vijeće, sa statusom vlade, koja je trebala provesti referendum i ostale, unaprijed planirane i protuzakonite srpske akcije i odluke.

Ali, vratimo se još više poviješću unatrag pa pročitajmo što je o mitingu, isto tako u Srbu, istog tog sudbinskog datuma, 27.srpnja 1971.g., govorila tadašnja prva dama Hrvatske, gospođa Savka Dabčević-Kučar:

«Jesam li to u svojoj zemlji, jesmo li mogli to spriječiti?

E, bogme ne ćete više. Kad su počeli govori, opet ovacije Draži Markoviću, pa Đoki Jovaniću, i parole-parole, Jugoslaviji, drugu Titu, Partiji, bratstvu i jedinstvu...ali ne i Hrvatskoj!»

Nalazimo li kakvu razliku između 1971. i 2008.g.?

–Teško da je ima!

Zoranovo obraćenje:

Kao grom iz vedra neba ošinula nas je vijest kako će predsjednik SDP-a na čelu delegacije...Ante Kotromanović, Ranko Ostojić i Slavko Goldstein u rujnu posjetiti Bleiburg i odati počast žrtvama partizanske osvete, ljudima pobijenim bez suđenja a nakon završetka drugog svjetskog rata u Europi.

'Ljuta trava na ljutu ranu', rekao bi hrvatski povjesničar Slavko Goldstein; valjda je sam Zoran Milanović shvatio da je malo pretjerao svojim pozdravnim govorom u Srbu pa bi sad proslavu 'srpskog ustanka u Lici' htio amortizirati svojim 'duhovnim obraćenjem' u Bleiburgu.

Ili je u pitanju tek politički 'gaf' u promidžbene svrhe za jednokratnu uporabu?

Komentar predsjednika SNV-a Milorada Pupovca glede ove posjete Bleiburgu nije trebalo dugo čekati, uslijedio je vrlo brzo i vrlo zlobno:

E, moj Zorane, kad si već odlučio poći u Bleiburg klanjati se pobijenim ustašama «onda nisi trebao ni dolaziti u naš ustanički Srb»!

Eto, tako govori čovjek, hrvatski državljanin, visoki politički dužnosnik i pripadnik nacionalne manjine koja u Hrvatskoj uživa prava iznad svjetskog prosjeka a koji nikada nije u ime svojih sunarodnjaka zamolio oprost za sva nedjela koja su 'domaći' četnici počinili svojim(i njegovim) komšijama-Hrvatima; barem za onaj stravični zločin nad civilima, 18.studenog 1991.g. u Škabrnji nedaleko rodnih mu Ceranja Donjih kod Benkovca.

Post scriptum:

Tko zna, možda Milanović&Co. odlaze u Bleiburg kako bi samo potvrdili svježu izjavu naše najviše Institucije koja glasi, cit.:

**«U partizanskom obraćunu s ustaškim zločincima koji se nisu htjeli(???) predati došlo je i do (pravedne!?)osvete u kojoj su i nevini stradali a nije istina da su ljudi ubijani samo zato što su Hrvati....!»**

Napomena:

Ova Predsjednikova izjava za riječki 'Novi list' korigirana je u ranim jutarnjim satima 20.kolovoza(-na teletekstu HRT-a-)na taj način da je izbačen onaj dio u kome se govori o 'ustaškim zločincima koji se nisu htjeli predati'!

Nije li to necivilizacijska manipulacija medija s javnošću!!!



Istina, hrvatska vojska i mnoštvo civila, nisu se direktno predali jer njih su zapadni Saveznici-Englezi, ali prethodno razoružane, dijelom i na prevaru predali partizanskim osvetnicima na milost i nemilost.

Istina je također i to da nisu svi pobijeni baš na Blajburškom polju nego na brojnim putovima smrti, usput, i bez suđenja ali i bez zapisnika, bez grobne oznake, pa im je stoga i broj teško utvrditi....na Kočevskom rogu, u tunelu kod tvornice 'Impol'-Slovenska Bistrica, u tenkovskim rovovima Tezno kod Maribora, u Maceljskim šumama, na Jazovki, itd., itd., itd....!

Ti bezimni i prešućeni grobovi bili su 45 godina strogo čuvana tabu-tema a samo priča o tomu značila je odlazak iza rešetaka; dakle, dugih 45 godina se skrivala prava istina o toj tragediji odnosno «necivilizacijski se manipuliralo s hrvatskim narodom!»

Takvu Predsjednikovu izjavu opovrgnuo je već poodavno partizanski krvnik Simo Dubajić a mogla bi to učiniti i ratna mu komesarica Milka Planinc kao i hrvatski povjesničar Slavko Goldstein samo kad bi 'imao petlju'; makar dolazila i od naše najviše državne Institucije, ta izjava je ne samo transparentno neistinita nego sramotna i veoma morbidna!

Pa, prije nego delegacija ode na Blajburško polje trebali bi zajedno s Predsjednikom i 'mladim antifašistima grada Zagreba' pročitati barem povijesnu knjigu dr. sci. Anđelka Mijatovića slijedećeg naslova:

«Blajburška tragedija i križni put hrvatskog naroda godine 1945.»,  
Zagreb/New York 2007.g.!

«Tko zaboravlja svoju povijest, prisiljen je ponavljati ju!», pitanje je samo koliko puta?

**damir kalafatić, omiš**